

Г. ДАНДЕНЪ.

Свекре, заклѣвамъ ти са че . . .

Г-нѣ Сотенвилъ

Отдалечи са, вонинѣ като една возилница.

Г. ДАНДЕНЪ.

Г-жо, молята . . .

Г-жа Сотенвилъ.

Пжй, не са доближавай до мене: увоняла ти са е чакъ душата.

Г. ДАНДЕНЪ. (на Г-нѣ Сотенвилъ)

По чѣкай дата . . .

Г-нѣ Сотенвилъ.

Отдалечи са ти казвамъ, че не можешъ вече никакъ да са тжрпишъ.

Г. ДАНДЕНЪ. (на Г-жа Сотенвилъ)

Дозволими, молити са, да . . .

Г-жа Сотенвилъ.

Пю! задавашъ ма. Говори отъ далеко ако искашъ.

Г. ДАНДЕНЪ.

Ей добре! Да, отъ далеко говоря. Заклѣвамъ ви са, че не сжмъ са поелатилъ отъ бжщи, напротивъ тя бѣше оная която ходи цѣла нощъ по пжтницата.

АНГЕЛИКА.

Не ли ви казахъ азъ?